

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: A. N., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2024, č. j.: OAM-1183/ZA-ZA15-D05-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 17. 11. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2024, č.j. OAM-1183/ZA-ZA15-D05-2024, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice dne 5. 9. 2024 rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), je Litevská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že pochází z Republiky X, kdy v řízení bylo prokázáno, že vyjádřil obavy z pronásledování jak na území domovského státu, přičemž ohledně Litevské republiky uvedl, že tam nemá žádné funkční zázemí, zatímco v ČR je plně integrován. Vytýkal napadenému rozhodnutí, že žalovaný neuvedl nic k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Litvy, v čemž spatřuje nedostatek odůvodnění. Z odůvodnění není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v jiném členském státě a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu podle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Žalovaný neuvádí nic k důvodům podání předmětné žádosti, ani k obavám žalobce z pronásledování na území Litvy. Z těchto důvodů považoval postup žalovaného za nezákonný a napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné, trval na jeho správnosti. Uvedl, že žalobce disponoval platným cestovním dokladem a litevským povolením k pobytu s platností do 31. 5. 2026, podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení tak byla k posouzení žádosti příslušná Litevská republika. Žalovaný odeslal žádost o převzetí zpět žalobce a dne 13. 9. 2024 obdržel informaci, že Litevská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu, žalobní námitky nejsou způsobilé je zpochybnit. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 5. 9. 2024 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 10. 9. 2024 uvedl, že je státním příslušníkem X, je ženatý, má tři děti, které žijí v X s matkou, z vlasti vycestoval dne 27. 6. 2024 letecky do Vilnius, tam pracoval jeden měsíc, poté jel pracovat do Německa, ale byl tam podveden, poté zavola kamarádovi do Prahy, který mu koupil lístek na autobus, kam přijel v srpnu 2024, má litevské povolení k pobytu platné do 31. 5. 2026, zranil si koleno při fotbale, žádá o mezinárodní ochranu, protože pracoval v Litvě a v Německu, byl podveden, ČR se mu líbí, nikdo ho tu nepodvedl, chce tady žít a pracovat a vyléčit si nohu.
6. Při pohovoru dne 10. 9. 2024 byl žalobce poučen o tzv. Dublinském systému s tím, že bude odeslána žádost o jeho přijetí zpět do Litevské republiky, ke které uvedl, že jej tam podvedli ohledně práce a jako muslim tam nemůže sehnat halal potraviny, přičemž v ČR se cítí jako doma. Litevské povolení k pobytu má proto, že v Evropě nikdy nebyl a myslel, že tam bude vše v pořádku, výplata však byla nízká, nebude respektovat rozhodnutí, dle kterého má jet do Litevské republiky, v ČR má bratrance, v Litvě nikoho nemá,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

s litevskými úřady problémy neměl, chce zůstat v ČR, pracovat tady a přivést sem svou rodinu, je tady výborná zdravotní péče, nechtěl nic doložit ani doplnit.

7. Součástí spisu je žádost České republiky Litevské republice o přijetí zpět žalobce ze dne 10. 9. 2024, Litevská republika přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 13. 9. 2024 souhlasila s přijetím žalobce zpět podle čl. 12.1 Dublinského nařízení.
8. Žalovaný zařadil do spisu Informaci OAMP Litva – Azylový systém, ze dne 22. 8. 2024.
9. Žalobce byl vyzván, aby se dne 17. 10. 2024 seznámil s podklady rozhodnutí, k tomuto úkonu se však žalobce nedostavil.
10. V napadeném rozhodnutí ze dne 18. 10. 2024 žalovaný odůvodnil, že nekonkrétní informaci o bratranci nepovažoval za relevantní. Zkoumal, zda je podle čl. 8 až 11 Dublinského nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, shledal, že dle těchto kritérií příslušnost ČR není dána. Poukázal na čl. 12 Dublinského nařízení a na to, že žalobce přicestoval letecky linkou X-Varšava-Vilnius a je držitelem litevského povolení k pobytu platného do 31. 5. 2026, bylo tak nezbytné aplikovat kritérium dle čl. 12 Dublinského nařízení a příslušná je Litevská republika. Žalovaný dne 10. 9. 2024 požádal Litevskou republiku o přijetí zpět žalobce a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, Litevská republika svou příslušnost uznala, což sdělila dne 13. 9. 2024. Zabýval se otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, avšak takové důvody neshledal. Odůvodnil, proč neaplikoval čl. 17 Dublinského nařízení. Shledal, že podle čl. 12 Dublinského nařízení zemí příslušnou pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Litevská republika.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
14. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

15. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
16. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
17. Napadené rozhodnutí prvky nepřezkoumatelnosti nevykazuje. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobce uvedená ve správním řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce je držitelem platného litevského povolení k pobytu do dne 31. 5. 2026, k tomu uvedl relevantní právní otázku, tedy příslušnost členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil, a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal, rovněž uvedl právní závěry, ke kterým došel, tedy to, který stát je k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podané v České republice příslušný a do kterého má být žalobce předán (tj. Litevská republika).
18. Soud neshledal opodstatněnou námitku, dle které žalovaný neuvedl nic k meritru podané žádosti a k obavám žalobce z vycestování do domovského státu. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti pak je hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. Dublinském řízení určena, tedy v tomto případě tak učiní až Litevská republika. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat vlastními důvody podané žádosti ani situací v zemi původu.
19. Žalobce dále naznačil, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda mu nehrozí nebezpečí (pronásledování) též ve státě předání, tedy v Litevské republice. K tomu soud uvádí, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné relevantní překážky, pro které by nemohl být předán do Litvy, pouze uváděl, že v Litevské republice nikoho nemá, málo mu tam platili a nemohl tam sehnat halal potraviny, oproti tomu v ČR má bratrance a je tu dobrá zdravotní péče. Takové důvody však ve smyslu Dublinského nařízení jeho předání jednoznačně nebrání, žalobce neuváděl žádné důvody, které by jakkoli mohly indikovat Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pronásledování, naopak výslovně uvedl, že s litevskými úřady problém neměl. Nic bližšího k překážkám předání do Litvy žalobce neuvedl ani v žalobě. Žalovaný se na podkladě aktuální Informace OAMP Litva – Azylový systém, ze dne 22. 8. 2024 zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu odkázal na popis azylového řízení v Litevské republice, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další, shledal, že na úrovni Evropské unie, ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů v Litevské republice, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žádné obdobné stanovisko nevydal, Litevská republika je členem Evropské unie, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách a umožňuje činnost neziskových organizací v této oblasti, ani žalobce se v řízení o systémových nedostacích nezmínil. Dle zprávy shledal, že v roce 2023 se podmínky v azylových střediscích zlepšily na dostatečnou úroveň, žalobce pak kromě zraněného kolene neuvedl žádné zvláštní potřeby, přičemž případný nižší životní standard při pobytu v litevských azylových zařízeních není překážkou, která by kolidovala s čl. 4 Listiny základních práv EU a s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalovaný tak z hlediska litevského azylového systému žádné riziko neshledal. Žalovaný se tak dostatečně zabýval otázkou, zda je předání žalobce do Litevské republiky bezpečné, a to v rámci požadavků, které plynou z Dublinského nařízení, a žalobce k tomu v žalobě neuvedl žádné konkrétní námitky.

20. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda ve smyslu čl. 17 Dublinského nařízení nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by žádost žalobce měla posoudit České republika. V rozhodnutí zvážil, že žalobce sice poukazoval na bratrance žijícího v ČR, kterého však nijak nekonkretizoval, ani neuvedl jeho adresu, taková osoba by ani nebyla rodinným příslušníkem dle čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení, tuto informaci tak považoval za irelevantní. V souvislosti s čl. 17 tak vyšel z toho, že žalobce nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby, ani u něj na základě jeho výpovědi nejsou dány okolnosti hodné zvláštního zřetele. Dospěl tak k závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, případné využití čl. 17 je otázkou správního uvážení, v posuzovaném případě však nebyly dány žádné mimořádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by vůbec bylo možné o aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení jako výjimky z pravidla uvažovat. Nelze souhlasit s žalobní námitkou, dle které je žalobce v ČR plně integrován, neboť žalobce přicestoval do ČR poprvé v srpnu 2024, nikdy dříve tady nebyl, nemá tady žádné osobní ani jiné vazby, uvedl pouze bratrance, kterého ani nijak neidentifikoval, manželku a děti má v domovském státě. Z toho naopak plyne, že v ČR není nijak integrován, navíc tuto námitku ani nevznášel ve správním řízení.
21. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25). Zároveň se jedná o věc, ve které je soud podle § 32 odst. 6 zákona o azylu povinen rozhodnout ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žaloby.

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. prosince 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.